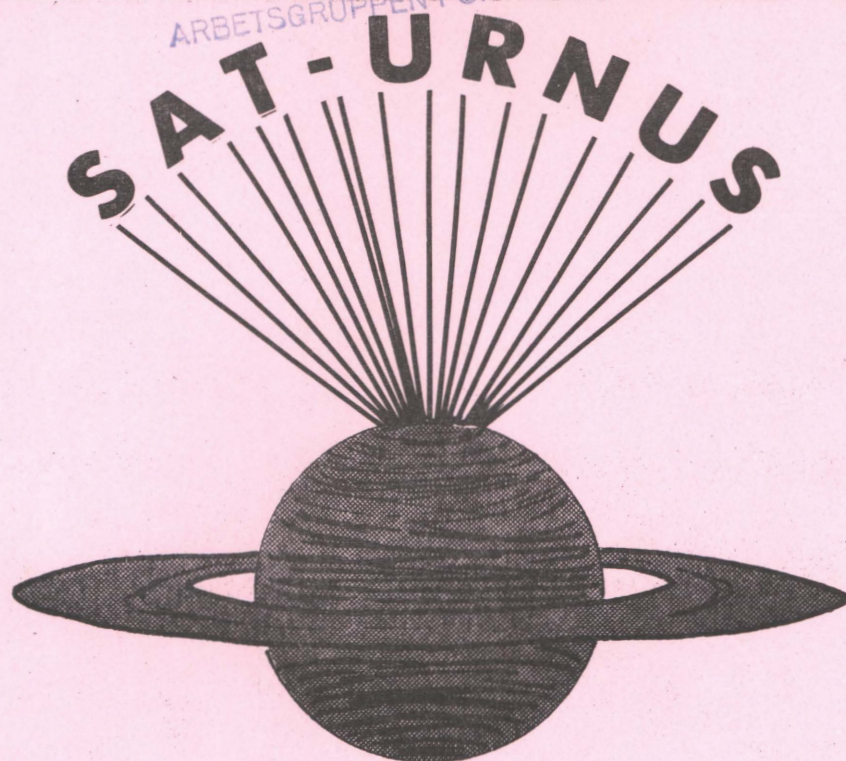

ÅRGÅNG 2

NR. 4 1978

Tidskrift för

***UFO-logi Astronomi
Parapsykologi m.m.***

Utgiven av

Sala Amatörförening

för

Tvårvetenskap

SATURNUS 4/78
ÅRGÅNG 2

medlemstidning för
SALA AMATÖRFÖRENING
FÖR TVÄRVETENSKAP
(S.A.T.)

Ansvarig utgivare:
Styrelsen.

ADRESS:
S.A.T.
ÖSTRA TULEGATAN 43
733 00 SALA

TEL: 0224-12182

POSTGIRO 20 55 33 - 3

Premunerationsavgift
27,50/1978

Utkommer 6 gånger/år

HEJSAN.

Välkomna tillbaka efter vad vi hoppas en (trots det myckna regnet) skön sommar. Hösten 1978 ser ut att bli en av de intressantaste i SAT:s historia. Vi har bl.a. tre stycken föredragshållare kontrakterade vidare har SAT:s egen stillbildsfilm premiär. Mer om höstens program senare.

FORNTIDA GÅTOR är namnet på den film som SAT efter närmare ett år av hårt arbete nu fått färdig. Som namnet visar tar vi i denna film upp forntidens mysterier, t.ex. pyramiderna, de sydamerikanska högstående kulturerna, Stonehenge m.m. Det filmen syftar till i första hand är att få tittarna att själva börja ifrågasätta de förklaringar som etablerade vetenskapsmän utan att skämmas kastar ur sig. Vetenskapen har för många människor blivit något slags oantastligt helgon som ej får ifrågasättas eller angripas. Man ser ofta på föredrag och filmvisningar några stycken självbelåtna hänleende personer som i efterföljande frågedebatter helt och fast grundar sig på vetenskapens hittills

framkomna teorier och teser. Man hör ej sällan dessa ord "enligt den etablerade vetenskapen är det ju så här" eller "alla vetenskapliga fakta pekar ju på" osv. Samma vetenskap sa bara för några tiotal år sedan att farter över 32 km i timmen var helt otänkbara på grund av att blodet då skulle sluta att cirkulera i kroppen, andra vetenskapsmän hävdade ju bestämt att Jorden var platt.

Jag kom visst bort ifrån det vi pratade om, under hösten kommer vi att åka omkring i vårt distrikt och visa filmen och eventuellt ha en liten frågepanel efteråt, tid och plats meddelas genom massmedia. Jag nämnde här ovan att filmen skulle ha premiär det är nu inte helt riktigt, en förhandsvisning gjordes i samband med UFO-78 i Nyköping den 12/7.

Mellan den 9 - 14 Juli i år hölls UFO-78 i Nyköping. Där kunde man lyssna på föredrag titta på filmer, diskutera med kunnigt folk en hel vecka. En artikel därifrån kommer i ett senare nummer.

1978 har hittills varit ett väldigt dåligt UFO-år tvärtemot vad det sas p.g.a. Närbkontakt av tredje graden. Väldigt få färskas observationer har rapporterats. Däremot har gamla observationer nu kommit fram från personer som i årtal förtigit dessa, rädda för att bli retade och förlöjligade om de hade nämt något. De färskas rapporter som vi hittills fått i år är ej färdigutredda än och en hel del undersökningar återstår, men de kommer.

o - o - oo - o - o

Håkan.

SVARTA RINGAR RUNT URANUS.

De nyligen upptäckta ringarna runt planeten Uranus skapade en viss uppståndelse bland astronomerna. Det kommer emellertid att bli mycket svårt att göra observationer av ringarna. Nyligen gjorda försök att fotografera dem gav "bara en lätt antydning om att det fanns några ringar", framhåller tidskriften New Scientist.

I motsatts till de ljusreflekterande istäckta partiklarna i Saturnus vackra ringar tros partiklarna i Uranus ringar vara mörka och bestå av beståndsdelar som liknar dem som finns på ytan av planetens månar.

o - o - o - oo - o - o - o

Jag har aldrig tillåtit min skolgång att inverka på min bildning

Mark Twain.

TUTANCHAMONS FÖRBANNELSE

Tutanchamons förbannelse har åter slagit till. Vid den senaste gravöppningen för några veckor sedan dog en av medlemmarna i den arkeologiska expeditionen hastigt. Professor George Harisson vid universitetet i Liverpool som ledde expeditionen omtalade att "förbannelsen släckt ljuset i Kairo" samt att en medlem av expeditionen avlidit i samband med gravöppningen.

Konungarnas dal där graven är belägen ligger 480 kilometer från Kairo. Det är ingen tvekan om att i den händelse Tutanchamons förbannelse inte är ansvarig för händelserna så har legenden återigen försetts med gott bränsle och kommer säkert att stå sig ytterligare några år....

Det hela började 1923 då ett arkeologiskt lag under ledning av den brittiske arkeologen Howard Carter öppnade den egyptiske faraonen Tutanchamons grav. Graven som är belägen i Konungarnas dal och som anses vara det värdefullaste fyndet i Egyptens historia härrör från 1340-talet före Kristi födelse.

LIVSFARLIG LEGEND

Lord Carnavon, den brittiske earlen finansierade expeditionen, avled tre veckor senare efter sviterna av ett moskitbett och därpå följande lunginflammation.

De otaliga reportagen om förbannelsens makt och de hastiga dödsfall som drabbat de personer som varit med vid öppnandet av graven de senaste 40 åren har ytterligare spätt på legendens livskraft.

Tutanchamon var i och för sig en obetydlig farao och regerade inte i mer än sex år innan han dog 18 år gammal. Men hans arkeologiska betydelse beror på hans politiska obetydlighet. I egenskap av en av de mindre betydande faraonerna undgick hans grav att plundras strax efter hans död och ingången till hans grav täcktes av bråte som arbetarna drog fram då de grävde en grav åt en senare farao.

Hans mumie och begravningsattiralier kom därför att bli bevarade i sitt ursprungliga skick tills graven öppnades av Carter i februari 1923. Carter placerade begravningsutrustningen i nationalmuseet i Kairo men placerade åter mumien i graven innan han åter förseglade denna.

VAR DET MORD?

Nyligen begav sig professor George Harrison från universitetet i Liverpool till graven med ett vetenskapsteam bl a en tandläkare, en läkare och en grupp specialister på röntgenfotografering. Forskarlaget öppnade åter graven och tog ett 50-tal bilder av mumien. De hoppas med hjälp av röntgenbilderna avgöra dödsorsaken - som tros ha varit mord.

På onsdagen när Harrison återvände till London möttes han av ett pressuppdåd som frågade honom om Tutanchamons förbannelse.

"Det finns ingenting om förbannelsen i inskriptionerna i graven" sade Harrison, men pressmännen framhållade för att få ytterligare detaljer.

Harrison medgav slutligen att han själv inte drabbats av förbannelsen men att flera "underligheter" inträffat i samband med gravöppningen.

KÄLLA: S.D.S 13.12.68

Ljushåriga och blåögda indianer

Ljushåriga och blåögda indianer har påträffats i ett djungelområde i Amazonas, meddelar brasilianska indianstiftelsen Funai.

Schefen för Funais forskningsavdelning Paulo Monteiro dos Santos har skrivit en redogörelse om detta möte och delar av denna rapport har publicerats i lokaltidningar. Enligt dessa utdrag påträffades dessa indianer vid en stor landsväg.

Indianer ur en annan stam som hjälpte Funai-männen kunde inte göra sig förstådda av de ljushåriga och blåögda. Några övriga detaljer meddelas inte.

Man har länge känt till de sällsamma indianernas existens men aldrig förr lyckats få kontakt med dem. Funai tänker skicka ut en ny expedition i april för att försöka utröna mer om de blonda indianerna.

KÄLLA: S.K.D 20.02.71

Väderprognos förutser cyklon innan den bildas.

Australiska vetenskapsmän arbetar nu på ett väderprognossystem som skall kunna utfärda cyklonvarningar t o m innan cyklonerna egentligen har börjat bildats.

Projektledaren dr Angnus McEwan har byggt en simulator, som återger i miniatyr de betingelser under vilka tropiska oväder uppstår, och med vars hjälp man skall utröna varför de gör det.

Simulatorn består av en genomskinlig plasttank, 760 mm i diameter och 380 mm hög. Den är monterad på en roterande skiva och är fylld med vatten med uppslammade polystyrenkorn. Tanken roterar med 60 rpm - 86 400 gånger snabbare än jorden.

Apparaten simulerar effekten av s k tropisk konvektion - uppåtströmmande varmluft - över oceanerna, plus jordrotationen.

Detta är grundbetingelserna för att de tropiska vädersystemen ska uppstå som någon gång - men bara någon gång - utvecklas till cykloner.

Källa: Ny Teknik Nr. 33/1976

H.Ekstrand/SAT.

Stuttgart bygger planetarium.

Världens mest moderna planetarium är under uppförande i Väst-Tyskland. Det är firman Zeiss som skänkt staden Stuttgart denna himmels-teater.

Den närmaste motsvarigheten till Stuttgart-planetariet finns i USA, även det har utarbetats av Zeiss. I planetariet skall man kunna se satelliters och för länge sedan slocknade kometers banor, och man skall utan svårighet kunna "ta fram" en solförmörkelse som inträffade för år 1000.

Ny Teknik 7/77

VIKING PÅ MARS.

Efter 11 månaders färd mjuklandade den amerikanska rymdsonden Viking 1 på Mars den 20 juli 1976. Själva landningen fick skjutas upp två veckor i sökandet efter en lämplig landningsplats. Den först planerade var allt för kuperad. Hela projektet är en imponerande teknisk prestation där man lyckats bemästra planeten Mars ogästvänliga förhållanden. Tidigare hade Sovjet misslyckats att mjuklanda på Mars med sonderna Mars-3 (1971) och Mars-6 (1973). Viking 1 följs av sin systersond Viking 2 som när detta skrivs (1976) är på väg mot sin landningsplats på Mars.

Den amerikanska mjuklandningen på planeten Mars med de båda rymdsonderna Viking-1 och Viking-2 utgör en del av det långsiktiga projektet att utforska vårt planetsystem. Stegvis arbetar man sig utåt i planetsystemet med allt djärvare projekt för att avlocka planeterna deras information.

Först i raden kommer FÖRBIFLYGARNA, som i flyckten förbi planeten från så nära håll som möjligt gör sina registreringar under kort tid.

Nästa typ av sond är KRETSARNA, som från banor kring planeten gör långvariga observationer från hög höjd. Exempel på detta är Mariner-9's utforskning av Mars. Sedan kommer LANDARNA, som antingen kan krascha mot ytan eller mjuklanda. Båda systemen gör observationer av atmosfären och markytan under nerfärden. Mjuklandarna har dessutom möjligheter att göra observationer direkt från markytan.

Viking-sonderna bestod av kretsare och mjuklandare, se bild 1.A.

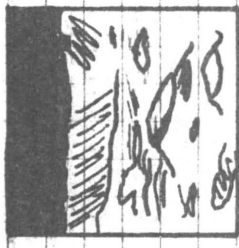
Det vetenskapliga programmet hade följande inriktning

- Ge svar på frågan om det finns organiskt liv på Mars.
- Avbilda Marsytan
- Analysera Marsytans sammansättning
- Analysera Marsatmosfärens sammansättning och fysiska egenskaper såsom temperatur, tryck, vattenånga, rörelser etc.
- Seismiska mätningar

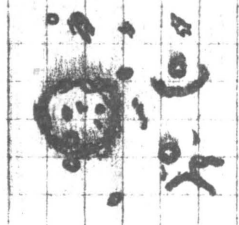
Här skall uppmärksammas två ^{av} experimenten att utnyttja bildteknik på delvis nytt sätt och att ta reda på om det finns liv på Mars.

1.A.

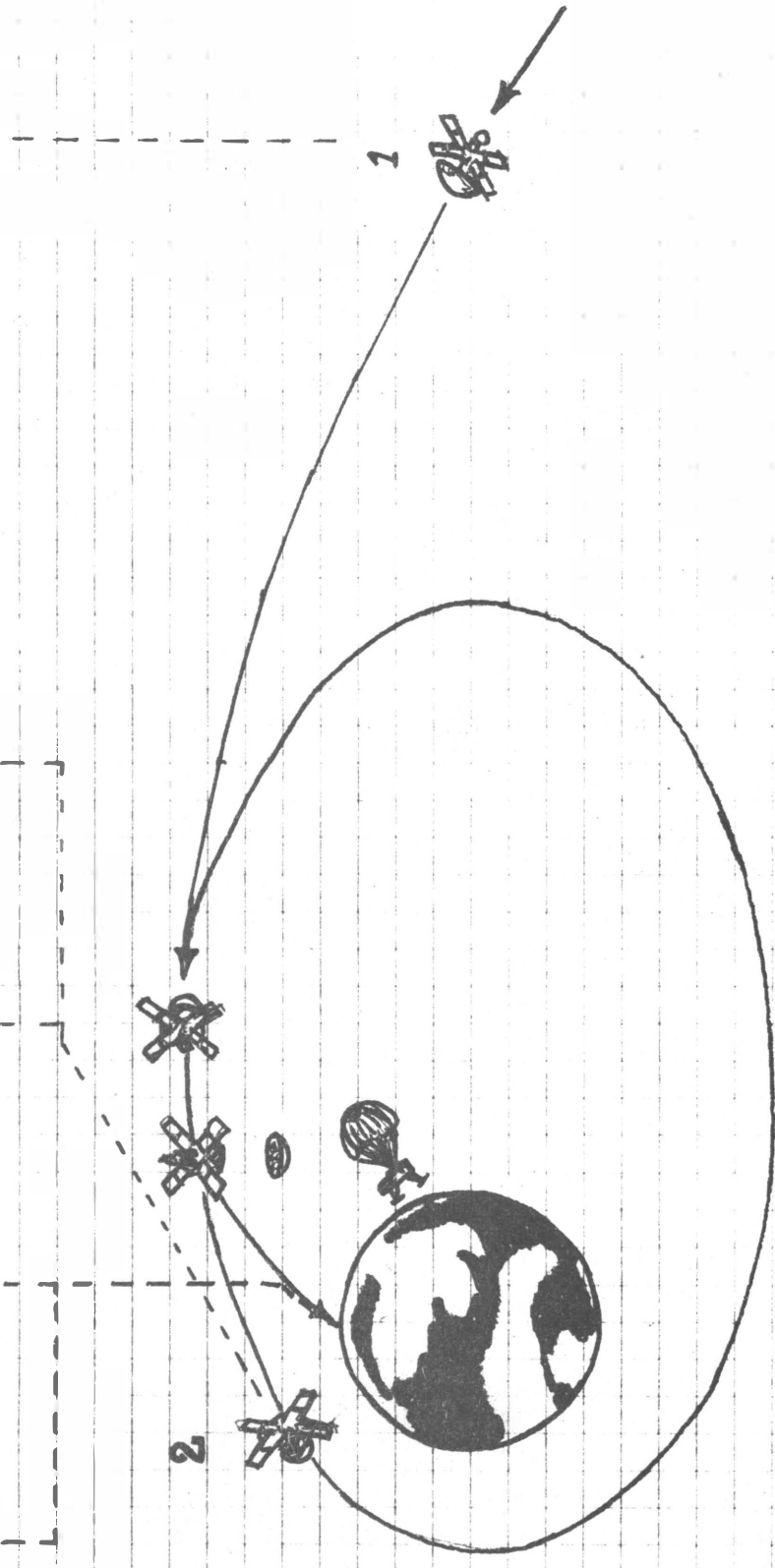
Ausbildning av landnings-
platsen och dess omgivning
med när-och översiktsbilder.

Med hjälp av stereo-
bilder av Mars ytan
förbereds landningen.

Bilder av Mars och
dess båda månar med
Stjärnhimlen som bak-
grund som hjälp för
navigationen.

M.N. S.A.T.

BILDER FÖR NAVIGATION, REKOGNOSCERING OCH RAPPORTERING

Viking-sonderna har utnyttjat modern bildteknik i en omfattning som ingen rymdsond tidigare. Bilder har inte bara använts för att dokumentera och rapportera om Mars-ytan utan också för att leda Viking rätt mot målet att rekognoscera själva landningsplatsen.

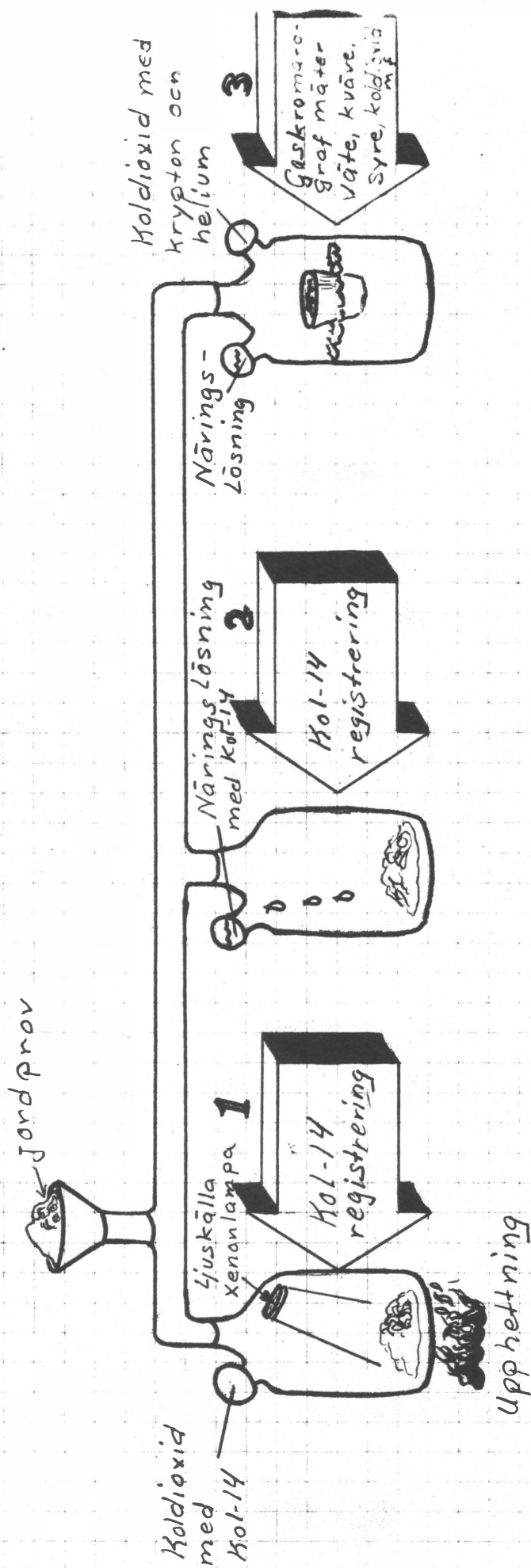
Redan under flygningen mot Mars ett par månader före landningen började sondererna leverera bilder av planeten och dess båda månar mot en bakgrund av stjärnhimmeln som ett hjälpmedel att navigera mot målet.

När seda Viking-1 i slutet av juni gick in i sin bana kring Mars användes bildsystem ombord på kretsaren för att rekognoscera de tilltänkta landningsplatserna. Tidigare har dessa avbildats av Mariner-9's TV-kameror och studerats med hjälp av radarobservationer från jorden. Viking tog stereobilder av landningsplatsen för att topografin skulle kunna studeras. Upplösningen i dessa bilder var dock bara ca 40 meter. Det var just dessa bilder, kompletterade med radarstudier från jorden, som klargjorde att den först tilltänkta landningsplatsen för Viking-1 var allt för ojämn och som styrde sökandet efter en mer lämpad landningsplats. Landningen blev ändå ett vågspel jämfört med t ex amerikanska Apollos landning på månen. Månlandningen föregicks nämligen av mycket noggrann bildspaning bl a från sonden Surveyor.

Själva landarna hade en desto mer avancerad bildutrustning ombord för att avbilda både själva landningsplatsen och omgivningarna. Bland annat fanns TV-kameror som arbetar med svepteknik för upptagning av stereobilder. Marsytan avbildades även i färg genom registrering i tre färger sammansatta i dator till en färgbild. Ett högupplösande bildsystem hade kapacitet att i svartvitt avbilda enstaka sandkorn på ett avstånd av ca 3 meter och en meter stora föremål på ett avstånd av 1 till 2 kilometer. Dessutom fanns bildsystem för avbildning i infrarött, värmestrålning.

FINNS DET LIV PÅ MARS?

Det har varit en astronomisk tvistefråga sedan mitten av 1800-talet om det finns liv på Mars. Hittills har inte någon observation gjord från jorden eller från någon rymdsond klart tytt på några former av livsyttringar. Förhållandena är också mycket ogästvänliga med temperaturer i tropikerna som pendlar från ca 20°C till -80°C under Marsdygnet, med en atmosfär som innehåller mest koloxid, koldioxid och bara ringa mängder vattenånga och med ett tryck som är 1/100 av lufttrycket på jorden. Frågan om det finns liv på Mars är intressant. Har det uppstått liv helt oberoende på två närliggande planeter -jorden och Mars- får detta biologiskt och social betydelse. Bl a ökar det drastiskt möjligheterna att det utvecklats liv på andra ställen i Vintergatan. Skulle däremot svaret bli negativt står vi inför det i sig intressanta problemet,

Dessa tre experiment skall ge oss de slutliga beskedet. Finns det liv på Mars?

MN. S.A.T.

Handwritten signature

varför liv uppkom just på jorden men inte på Mars.

Ombord på de båda Viking-sonderna utföres tre avancerade experiment för att få svar på frågan om liv finns på Mars.

1. Det första experimentet försöker påvisa att organiskt material utnuttjar kol från atmosfären. Ca $0,25 \text{ cm}^3$ jord får vistas i en artificiell Marsatmosfär bestående av koldioxid och koloxid, som märkts med kol 14 (radioaktivt). En Xenonlampa simulerar solljus och efter en viss tid uppvärms provet så att det eventuella organiska materialet förgasas. Förekomsten av s k kolassimilation avslöjas av det radioaktiva kolet.
2. Det andra experimentet studerar en eventuell ämnesomsättning hos organismer. $0,5 \text{ cm}^3$ markprov fuktas med 1 cm^3 näringslösning märkt med kol 14. Provet får ca 10 dagar på sig att konsumera näringen och avge avfallsprodukter såsom koloxid, koldioxid och metan, vilka registreras med hjälp av kol 14.
3. Det tredje experimentet registrerar både växt- och djurlivsformer. Till ca 1 cm^3 markprov tillsätts en komplex sammansatt näringslösning. Under ca 12 dagar utsätts provet för en konstlad Marsatmosfär bestående av koldioxid tillsatt med krypton och helium. De gaser som avges av eventuella livsformer registreras med hjälp av en gaskromatograf.

De tre biologiska experimenten är omsorgsfullt planerade och en rad kontroller ingår. Det slutliga resultaten kan vi knappast vänta förrän under 1977.

Källa; Forskning och Framsteg Nr 5 1976

OKÄND FORM AV LIV.

Liv kan ha existerat i en hittills okänd form under den första miljarden år av jordens evolution.

Denna teori har lanserats av ett forskarlag vid Illinois-universitetet som har upptäckt en tredje form av liv - de två hittills kända formerna är "högre" växt- och djurliv och "lägre" bakterier.

Det troddes tidigare att "metanbakterien", så kallad då den avger metan, tillhörde den lägre kategorin. Men nu har dr Carl Woese, som lett forskningsarbetet, fastslagit att "organismerna utgör en helt ny kategori lika lite släkt med typiska bakterier som med högre livsformer."

KÄLLA: UFO-nytt 1/78

UFO-HÄNDELSE

Det har varit smått om UFO rapporter ännu i år. Dom som varit och som har kontrollerats har man kunnat förklara som helt naturliga företeelser. Särskilt ett fall som inträffade natten mellan den 9-10 juli Kl:00.55-01.10, har det redan skrivits spaltmetrar om.

Det första vittnesmålet kom från Näveksvarn mellan Norrköping och Oxelösund.

Det var fiskaren Karl Johansson som iakttog ett ljudlöst eldklot med lilafärgad svan ca. 3-4 meter lång. På Östra Milostaben i Strängnäs fick man på tisdagen (11/7) in en mängd rapporter från trakten kring Näveksvarn.

Två pojkar på motorcykel i Malmköping såg ljusklotet passera över ett gårde och skrämde några kor som befann sig där.

I Härad utanför Strängnäs berättade en man att han sett ett eldklot på väg norr ut på ganska låg höjd.

På väg mellan Uppsala och Enköping färdades en ambulans med tre personer, två förare och en narkosköterska. De hade kommit en mil utanför Uppsala då de observerade ett stort blå-vitt-grönt klot på kurs norrut. De såg föremålet i 40 sekunder.

På Söder i Stockholm observerade en man något som han beskrev som en stor svetslåga.

Även i Sala med omnejd har föremålet varit synligt. En mor och hennes son kontaktade UFO-Sverige på tisdagen och beskrev att de iakttagit två ljusklot varav ett slagit ner någonstans utanför Sala.

Undertecknad befann sig under aktuella tidsperiod i Nyköping där UFO-78 avhölls. Jag kom hem till Sala på onsdagen och startade omedelbart på torsdagen med fallet.

Sala-mamman med sin son lovade tidigare att höra av sig till UFO-Sverige igen vilket dom inte hade gjort. Jag hade således ingenting att gå efter, några namn på vittnena hade jag inte fått då den som motagit uppgifterna tidigare glömt att ta dom.

Jag gick upp på Sala Allehanda och lade fram hela historien och dom lovade hjälpa mig. Dagen efter stod en utförlig rapport om föremålet i S.A. Resultatet blev ca 6-7 telefonsamtal under följande eftermiddag. Alla beskrev samma händelseförlopp. Ett stort lysande klot i nordlig riktning som så småningom delade sig till två varav det ena så småningom slocknade medan det andra gick ner "bakom skogen". Nämnas kan också att de två första vittnena aldrig hörde av sig.

På ett tidigt stadium medan jag var kvar i Nyköping hade det gjorts vissa antydningar att det möjligen skulle röra sig om störtat rymdskrot. Själv trodde jag också att det var mest sannolikt, beroende på föremålets helt igenom raka kurs och att klotet följt jorden nästan parallellt. Hade det t.ex. rört sig om en meteorit hade det varit troligast att banan haft en helt annan vinkel i förhållande till jorden.

Jag var senare i kontakt med Rapportcentralen som bekräftade rymdskrotsteorin och att meddelande därom hade gått ut över TT. Jag tog ytterligare kontakt med tidningsredaktionen och talade om vad som framkommit. Dagen efter, den 18/7, stod bekräftelsen i tidningen. "Ljusklotet var rymdskrot". Tack SA.

Jag har relaterat detta så pass noga av två huvudskäl. För det första kan det kanske vara roligt för en del av våra läsare att veta hur vi inom UFO-Sverige arbetar och hur vi kommer fram till det ena eller det andra resultatet.

För det andra, vi vill poängtera att allt som syns i luft-rummet och som kommer in till oss inte alltid rör sig om Flygande Tefat.

Mats

Tillbakablick

FÖREMÅL LANDADE PÅ VÄG

Västmanland, Sala 27 juni 1967

G.Rosqvist var på väg till Avesta i sin tjänstebil för ett viktigt uppdrag. Han tankade och rastade i Sala en god stund. Han kände sig utvilad och munter, då han åter startade vid midnatt. Bilen hade hög fart då han närmade sig Silvköparens Bar, ca 8 km från Sala. Plötsligt såg han där ett föremål stå tvärs över vägen. Han trodde först att det var en långtradare. Föremålet utvecklade ett bländande vitt sken. Rosqvist panikbromsade. Det blev kraftiga bromsspår mot barbyggnaden, där bilen hade slitit av ett stycke av trappstegen. Vad Rosqvist hann uppfatta i paniken och i det intensiva skenet var ett fast föremål med sluttande sida och kant. Skenet växlade till grönt då föremålet blixtnabbt gav sig iväg. Bilen blev stående tvärs över vägen. En motordel kastades ut ett långt stycke. Själv skadades Rosqvist inte. Ingen trafik förekom på vägen, förän senare på natten då en lastbil kom körande och tog med Rosqvist. Historien blev känd endast av några få personer. Många i Sala-trakten hade inkommit med UFO-rapporter samma vecka.

DRAKFORMAT FÖREMÅL

Uppland, Uppsala-Enköping 4 augusti 1970

Herr Anders Borgström, Halstahammar har till UFO-Halstahammar rapporterat en iakttagelse från den 4/8. Ca 5 km från Uppsala på väg från Enköping såg han ett drakformat föremål rakt över vägen och mycket högt uppe på den klarblå himlen. Det såg ut att stå stilla men försvann efter ca: en halv minut. Först efteråt började han fundera på vad detta var för något, det stämde inte med något han tidigare hade sett.

Föremålet var mörkgrått och i storlek med ett större flygplan.

ELD-FENOMENET I SIBIRIEN

del 2

Egendomliga berättelser

Under de närmaste fem åren efter det att Kulik avgett sin rapport till det ryska vetenskapssamfundet, fick han ytterligare uppgifter från andra forskare och nya ögonvittnesskildringar som kom explosionen att framstå som ännu kraftigare än han föreställt sig. Dessa rapporter styrkte honom i hans uppfattning att epicentret, eller nedslagsplatsen, låg nordost om Kansk i Steniga Tunguskaområdet, och han blev snart övertygad om att en grundlig undersökning av denna trakt skulle avslöja den egendomliga explosionens verkliga art.

Flera andra vetenskapsmän som råkade arbeta i Tunguskaområdet fick också förbryllande och ibland skrämmande skildringar från traktens invånare. S.V. Obrutjev, en geolog som arbetade längs Steniga Tunguska sommaren 1924, möttes av en så omfattande vidskepelse och skräck bland invånarna när det gällde explosionen att han skrev: "I tungusernas ögon är meteoriten tydligen helig och de hemlighåller omsorgsfullt platsen där den slog ner".

I Strelka, en liten handelsstation, talade en etnograf som hette I.M. Suslov med en grupp på omkring 60 tunguser som enigt hävdade att 1908 års katastrof "krossat" områdets taiga, dödat deras djur och skadat en del av deras folk och att explosionen dessutom "medfört en sjukdom hos renarna, en sorts skabb, som aldrig förekommit innan elden kom".

Färdriktningen hos 1908 års eldfenomen och den troliga platsen för explosionen räknades fram i mitten av 1920-talet av A.V. Voznesenskij, tidigare chef för observatoriet i Irkutsk. Han utnyttjade både en del av de färskaste upplysningar Kulik fått fram och tidigare seismiska uppgifter, och han fann att explosionens verkningar setts eller hörts av människor över ett område som var större än Frankrike och Tyskland tillsammans. Han gissade att explosionen inte orsakats av en meteorit utan snarare av en hel samling som "flög åt samma håll och så småningom upplöstes". Han konstaterade; "det är högst troligt att en framtida utforskare av platsen där meteoriten föll ner kommer att hitta något som mycket påminner om meteoritkratern i Arizona".

Sådana kalkyler var till hjälp för Kulik när han skulle övertala den ryska vetenskapsakademin att sanktionera en ny expedition, trots att många av akademiledamöterna fortfarande inte ansåg att de tidigare vittnesbörden tydde på att det varit fråga om en meteorit. I februari 1927 begav sig Kulik tillsammans med en forskningsassistent med tåg till Kansk och sedan längre österut till den avlägsna stationen Taisjet. Därifrån färdades de med häst och släde norrut till Vanavara, en liten by som bestod av några hus, handelsbodas och gyttjiga gator.

Av flera av invånarna där fick Kulik höra märkliga historier om explosionen, i synnerhet om den fruktansvärda hettan.

Dagen efter det att Kulik kommit till Vanavara försökte han och Ilja Potapovitj, en vägvisare, bege sig in i skogen till häst men lyckades inte ta sig fram i den djupa snön. De återvände till Vanavara, och där fortsatte Kulik att intervjua ordsbefolkningen och förbereda färden. Den 8 april gav sig Kulik, hans assistent, Potapovitj och ytterligare en man iväg med packhästar längs den slingrande Steniga Tunguska. I kvällen kom de till en hydda som beboddes av tungusen Ochtjen. Av Ochtjen fick de veta att de befann sig alldeles intill ytterkanterna av explosionsområdet. Sedan de vilat en natt lastade de sin utrustning på renar och fortsatte färden. Efter fyra dagar gick de över Makirtafloden. Det var den 13 april. På Makirtas strand fick den lilla expeditionen syn på något otroligt; de första spåren av 1908 års explosion.

Nedslagspunkten

"Redan vid en flyktig undersökning överträffades alla ögonvittnesskildringarna och mina vildaste förväntningar", skrev Kulik senare. Så långt han kunde se, både uppåt och nedåt Makirta, var övre delen av flodstranden full med stammar av kullfallna björkar och granar som tydligen välts över ända av explosionen. Sällskapet vandrade åt nordväst genom en förödelse som blev värre och värre. Allt fler träd hade ryckts upp med rötterna; trädtopparna var alltid riktade mot söder eller sydost - det var åt det hållet de kastades av explosionen. På somliga ställen hade hela dungar av jättestora, flera hundra år gamla lärkträd vräcks omkull; marken var full med nedfallna, torra trädstammar med rötterna uppslitna ur jorden och lövverket bortskalat. Ofta måste expeditionsmedlemmarna hugga sig fram genom snåren av grenar.

Till sist kom sällskapet till ett område där de döda träden, som Kulik uttryckte det, "bar spår av att ha bränts uppifrån". Även de avbrutna stammarna på de träd som fortfarande stod upprätta var förkolnade vid brottstället, vilket tydde på att brännskadorna inte berodde på någon skogsbrand utan hade orsakats av en intensiv hetta som svett och förkolnat allt på ett ögonblick. När de kom djupare in i denna ödelagda taiga syntes allt fler spår av en sådan plötslig hetta. Kulik trodde att brännskadorna kanske kunde ha orsakats av "en våg av het, komprimerad luft" som drivits framför meteoriten.

Två dagar senare banade sig Kulik väg uppför en sluttning. Uppifrån en höjd känd under namnet Chladnijåsen kunde han se ut över hela trakten, flera kilometer åt alla håll, och för första gången få en uppfattning om förödelsens hela omfattning. Det var en häpnadsväckande syn. Så långt ögat nådde sträckte sig väldiga mörka fläckar av bränd, nedfallen skog - träd som ryckts upp med rötterna och fallit åt samma håll, med toppen åt söder eller sydost och de döda stammarna med de blottade rötterna åt norr eller nordväst. Bara i några av de djupare, skyddade dalarna i söder hade skogen överlevt.

När Kulik tittade åt norr från åsen bortåt horisonten någon mil därifrån, kunde han inte finna mycket som återstod av traktens mäktiga taiga. "Jag kan fortfarande inte få någon ordning på mina intryck av den utflykten", skrev han. "Från vår utsiktspunkt syns inga spår av någon skog, för allt är skövlat och bränt. Det är kusligt att se jätteträd avbrutna som kvistar och trädtopparna ivägstastade många meter åt söder."

Nu vägrade de vidskepliga tungusiska vägvisarna att fortsätta längre, och Kulik blev tvungen att bege sig samma väg tillbaka till Vanavara och skaffa nya medhjälpare. Inte förrän den 20 maj kom de äntligen tillbaka till katastrofområdet igen. Den här gången var Kulik fast besluten att inte återvända förrän han hittat nedslagsplatsen.

Efter ytterligare tio dagars mödosam färd - de måste ofta hugga sig fram genom bröten och nedfallna, förkolnade träd - slog Kulik läger i en by intill Tjurgimaflodens mynning. Längre norrut, bortom åsarna och höjderna där det inte längre fanns några träd, låg enligt hans vägvisare en stor träskartad sänka som kallades Södra träsket, och det måste vara där den jättelika krater fanns som han väntade sig att hitta. Kulik gjorde dagligen turer in i den ödelagda skogen tills han till slut hade gått runt hela området.

Då han strövade genom den skövlade skogen runt Södra träsket, som han nu för sig själv kallade Stora grytan, var hans största problem att avgöra exakt vad spåren efter förödelsen kunde betyda. När han först gick åt väster låg trädtopparna från den fällda skogen riktade mot väster. Gick han åt öster var träden riktade åt det hållet. Och likadant var det i alla väderstreck.

"Det kunde inte råda något tvivel om saken", skrev han, "jag hade gått runt nedslagsplatsens centrum!" Men av den stora meteoritkratern som han väntade sig finna syntes inga som helst spår.

Hans anteckningar avslöjar hur förvirrad han var. "Både i grytan och utanför den", skrev han, "har skogen blivit helt jämnad med marken. Den ligger i ungefär parallella rader, med kala stammar utan kvistar och toppar och med övre änden vänd bort från nedslagsplatsens centrum".

Men då Kulik gick närmare fick han till sin förvåning se att det så småningom började dyka upp träd som stod upprätt bland den nedfallna bråten, och strax intill det som han var övertygad om måste vara nedslagets centrum befann han sig i en upprättstående skog igen. Som genom ett under stod ett bälte med träd i grytan upprätt, utan bark och grenar, lika döda som de som låg i tusental på marken kilometer efter kilometer.

Bortom de stående träden, som tycktes bilda en vid ring omkring den verkliga nedslagspunkten, hittade Kulik det som han och hans medhjälpare färdats tusentals kilometer för att få se - torvmossen där han gissade att den stora meteoritkroppen landat. "Torvmossarna i trakten är förstörda", skrev Kulik, "och hela platsen bär spår av en oerhörd katastrof." Flera kvadratkilometer träskmark verkade ha sprängts sönder och förvridits till ett landskap som påminner om en surrealistisk målares fantasier. "Fasta marken", hette det i en av Kuliks rapporter, "böljade bort från platsen i jättevågor, ungefär som vågor i vattnet", och han förmodade att den "faktiskt måste ha sprätt åt alla håll".

Men den enda, väldiga explosionskrater som Voznesenskij förutsagt existerade inte.

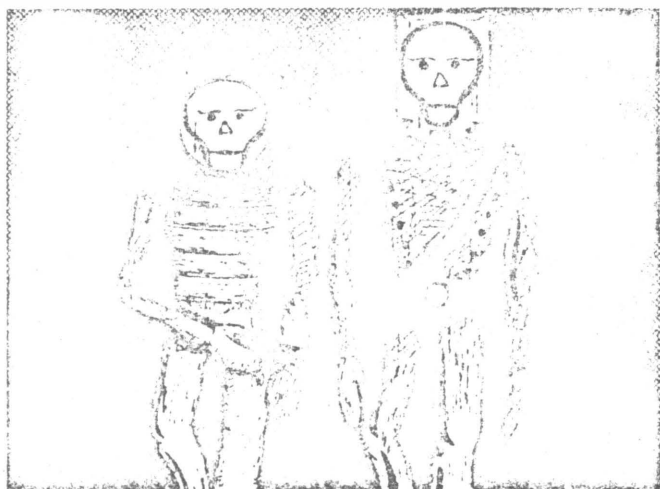
Forts.

Nattskiftet vid en kartongfabrik i London har tre gånger störts av en stor brun fläck som flöt omkring vid det löpande bandet. Ett tillkallat medium förklarade att detta var Alfred Barnes, död 1893, och att denne ville erkänna mordet på sin hustru. Sedan man hängt upp en skylt med texten "Gud välsigne dig Alfie" så har spöket hållit sig borta, hävdar AP.

KÄLLA: SDS Aug 1970.

Ung fransman mötte humanoider två gånger

Illustration hämtad ur franska tidskriften "Lumieres Dans la Nuit".

Den 27 januari 1972, körde en 31-årig fransman sin AMI-6 från Comines mot Warneton i Belgien, nära gränsen mot Frankrike. Klockan var ungefär 20.40 och han var nästan framme vid Warneton. Vägbanan var regnvåt, men himlen var nu stjärnklar och det var fullmåne. Det var nästan helt vindstilla, bilradiobandspelaren var på, och han körde med en jämn fart av ca 65 km/h.

Plötsligt slocknade bilens strålkastare och nästan samtidigt stannade motorn. Även radion tystnade. Överraskad frikopplade mannen bilen och rullade några hundra meter i den svaga utförbacken. Därefter drog han i handbromsen.

Som den gode bilmekaniker han var, trodde han att det uppstått en kortslutning i elsystemet. Så snart bilen stannat skulle han gå ut för att lokalisera felet. Han hade sin vänstra hand på dörrhandtaget och med den högra tog han stöd mot sätet för att stiga ur bilen.

Mer hann mannen inte göra, för i och med att han vred huvudet lite till höger, såg han något genom sidorutan på ca 150 meters avstånd från vägrenen.

Till att börja med trodde han, att det var ett hölass, men sedan märkte han orange-vita ljuspunkter, som kom från ett föremål stående på tre ben.

Efter ytterligare några ögonblick gick det upp för honom att det inte var en vagn med hö han hade framför sig, utan ett okänt föremål, vars kontur påminde om de huvudbonader, som brittiska tommyes bar under första världskriget. Därpå riktades hans uppmärksamhet plötsligt på någonting annat.

Han såg mellan vindrutetorkarna två varelser ca 30 meter från bilen inne på en åker. "En lantbrukare och hans son", tänkte han.

Snart förstod han dock att dessa två figurer inte hade något som helst med lantbruk att göra. De närmade sig bilen gående på ett stelt och långsamt sätt. De stannade ca 15 meter från honom, men efter några få sekunder fortsatte de mot bilen.

Han kunde nu iaktta flera detaljer. En av männen, den minste, liknade figuren i Michelin-reklamen, men ringarna avtecknade

sig endast svagt. Han bar en rund hjälm på huvudet. I hjälmen fanns ett ganska stort fönster, som tillät bilisten att se en stor del av hans ansikte. I sin högra hand höll han ett märkligt instrument liknande en kort, tjock linjal med en pyramidformad spets. Han höll den som en pistol och pekade mot bilen med det.

Den andra varelsen, något längre än sin kollega, som var 125 centimeter, gick en aning före den förste. Silhuetten av nr 2 var annorlunda. På huvudet bar han en cylinderformad hjälm, med ogenomskinliga sidor. Framtill var den dock genomskinlig och han kunde därför se ett spöklikt ansikte. Deras nunor var lika som tvillingars.

Detaljerad ufonaut-beskrivning

Huvudets form liknade mest ett gråblekt päron med två helt runda ögon, påminnande om agatkulor, lite insjukna i förhållande till resten av ansiktet. De påminde om ögonhålor hos en människa med knappt synliga bågar av ögonbryn. Näsan var smal och framträdde svagt mot ansiktet. Munnen var ett horisontellt streck utan läppar. Då den ene vid ett tillfälle öppnade munnen, såg observatören varken tunga eller tänder.

I den cylinderformade hjälmen, under hakan, hade varelsen en svart, rektangulär ask. Dräkten hade matt, metallgrå färg och tycktes vara gjord i ett stycke, från hjälm till fingerspetsar och fötter.

De två varelserna närmade sig samtidigt, och observatören kunde konstatera alla dessa detaljer men även iakttå flera andra. Särskilt stövlarna var tunga och tillspetsade. Ovanpå hjälmen satt ett slags rör, som kan antas ha gått till någon andningsapparat.

Varelsen hade atletisk kroppsbyggnad, breda skuldror och smala höfter. Han såg ut som en matador med svart bälte om livet. Bältet hade en självlysande eller fosforescerande oval på den plats där spännet brukar sitta. En rem löpte från bältet snett uppåt till vänstra skuldran. På vardera sidan av bröstet satt en rad knappar ända ned.

De två ufonauterna hade mycket långa armar, och deras händer nådde till strax under knäna.

Mannen var i stånd att iakttå de två varelsernas ansikten mycket noga, beroende på ett dämpat konstant ljus i hjälmarna. Ljuset tycktes dock inte stråla ut från dem, utan han jämförde det med ljuset från det ovala föremålet, på den ena varelsens bälte.

Ufonauterna fortsatte mot mannen igen, och då de stannade vid dikesrenen märkte han en svag "stöt" i bakhuvudet. Strax efter stöten hörde han "inte med mina öron", ett lågt ljud, som steg till allt högre tonhöjd.

Vi vill understryka, att de två varelserna stannade ca fyra meter från mannens bil. Han satt som fastnaglad vid sätet bestört och överraskad som han var.

Strax innan han kände "stöten" i huvudet, hade varelsen i den cylinderformade hjälmen öppnat sin mun som om han ämnade tala, men observatören hörde inte något ljud då. Några få sekunder senare kom "stöten" i bakhuvudet och ljuden, men då hade varelsen redan stängt sin mun igen.

Avmarsch med militär precision

Genast vid mötet med varelserna hade bilisten iakttagit också en tredje varelse, som liknade nr 1 (Michelinmannen). Denne förblev hela tiden invid UF-On och lämnade inte sin "post".

Låt oss nu återvända till de två ufonauterna, som stod vid di-

kesrenen. Hur länge deras "tete à tete" med bilisten varade är svårt att fastställa, då sekunder vid sådana upplevelser kan verka mycket långa. Vid denna tidpunkt faller ett självlysande föremål av oval form från midjehöjd på varelsen i den cylinderformade hjälmen. Denne tycks inte märka detta eller ta någon notis om det.

Detta föremål, om det nu var ett föremål av fast materia har inte påträffats. Det hann gå två och en halv månad innan man fick vetskap om händelsen. Bilisten höll tyst av rädsla för att bli förlöjligad. Under mellantiden plöjdes åkern upp av lantbrukaren, som inte kände till landningen.

Men denna "tete à tete" blev snabbt avbruten. Plötsligt vred de två varelserna huvudena till vänster i en perfekt, samtidig rörelse och såg mot en punkt bakom mannens bil. Det dämpade ljudet upphörde utan någon "stöt", och fortfarande med en perfekt, samtidig rörelse, gjorde ufonauterna "vänster om marsch". De vände på ett ben ryggen mot mannen, som inte lade märke till några speciella detaljer utom den enes rem, som löpte från skuldran ned över ryggen till midjan. De gick i rask takt mot UFOt.

Rörelserna var nästan mänskliga. De böjde knäna, och benen rörde sig normalt bortsett från en sak — de tycktes inte på något sätt hindras av den våta leran på åkern. Det såg i själva verket ut, som om de gick med yttersta lätthet, som på hård mark.

Observatören kommer inte ihåg på vilket sätt de kom ombord på sin maskin igen, men han minns, att de tre benen försvann och att maskinen därefter steg till en halv meter från marken. Efter att ha svävat stilla i tre eller fyra sekunder steg den horisontellt. Farkosten tog kurs med en vinkel på 60–70 grader och försvann till slut ur sikte.

Alldeles som farkosten höll på att lämna platsen — de tre landningsställena hade just dragits in — såg mannen i sin backspegel ljusen från en annan bils strålkastare, som närmade sig.

I och med att han nu förstod att han plötsligt var löst ur det spänningstillstånd han hade befunnit sig i, föll han samman över ratten. Han kände en obeskrivlig lättnad, men samtidigt undrade han om han inte hade drömt alltsammans eller haft någon hallucination.

Radiobandspelaren förstördes

Under tiden kom den andra bilen närmare. Den kördes av en belgare och ställde sig med full belysning framför observatörens bil. Belgaren steg ur sin bil och gick över och öppnade dörren där han fann mannen som hade fallit samman över ratten, medan han fortfarande krampaktigt höll fast i dörrhandtaget.

Mannen lugnade sig och belgaren frågade: — Är det någon som har slagit er? På detta svarade han helt kort: — Säg ni dem också? — Ja, svarade belgaren. Han hade sett dem och även haft motorstörningar, men belysningen hade fungerat utan anmärkning.

Belgaren tog avsked och körde vidare. Mannens strålkastare och radio fungerade igen och han kunde starta motorn. Han körde hemåt så fort han kunde.

Det bör noteras, att den belgiske bilisten hade lovat mannen, som var fransman, att han skulle återvända med några vänner för att leta efter spår från landningen. Om de fann några, sade han, skulle händelsen offentliggöras, om inte, skulle de lämna den utan åtgärd. Belgaren hade fått vittnets adress och då han inte hörde något från honom, antog han att belgaren inte hade funnit något av intresse.

Här följer några detaljer angående UFOt: Höjd 2,5–3 meter, diameter 8–9 meter. Skenbart inga strukturella detaljer bortsett från kupolen på ovansidan. Ingen förändring av formen observerades. Färgförändringar skedde enligt följande: Orange-vitt, blå, rödaktigt (som orent granatrött) och en kallblå färg, innan det flög bort.

Från det ögonblick ufonauterna började gå i rask takt tillbaka mot UFOt, började också det blå ljuset att pulsera som på en polisbil. Alla dessa färgförändringar ägde rum på överdelen, som vid observationens början var orange med antydning till vitt. Dessa varierande ljus spred sig inte utanför maskinen.

Det enda ljus som återkastades var det under UFOt och som tycktes komma från dess inre. Det lyste upp marken mellan de tre benen på landningsstället. Detta vita ljus försvann i samma ögonblick, som UFOt lyfte från marken.

Under hela händelseförloppet rörde sig inte maskinen och undergick heller inte någon formförändring. Den ändrade endast färg. Observationstiden har av mannen beräknats till ungefär 20 minuter. Han hade ingen klocka men beräknade tiden genom den försening händelsen orsakade.

Trots det faktum att det finns åtskilliga hus i närheten tycktes folk inte ha märkt något osedvanligt. De personer som har tillfrågats har svarat, att de såg på TV hela tiden, men de kan inte erinra sig att det förekom några störningar.

Radiobandspelaren i mannens bil förblev defekt efter händelsen. Det konstaterades, att den efter denna kväll fungerade dåligt. Tidigare hade den gått utan anmärkning. Efter händelsen måste han skruva upp volymkontrollen mer än tidigare och programmen var svåra att höra genom störningar och bakgrundsbrus.

Det andra mötet vid Warneton

Nästan precis fyra månader senare, tisdagen den 6 juni 1972, inträffade ett andra möte. Egendomligt nog skedde det på samma plats som i januari, på samma tidpunkt och under samma omständigheter. Mannen var på hemväg efter en vidareutbildningskurs.

De två varelserna, sannolikt samma som i januari, stod till höger vid vägkanten som ett par liftare.

Precis som vid det första mötet började bilmotorn krångla, men då det ännu var dagsljus kunde han inte konstatera något fel på strålkastarna, eftersom de var släckta. Radiobandspelaren var tyst, då den inte var tillslagen. Vittnet stannade själv bilen då han nådde fram till de två varelserna, som nu var så nära att de kunde röra vid bilen. Mannen satt kvar i framsätet.

Annu en gång kände han en svag "stöt" i bakhuvudet och ett dämpat ljud, som därefter upphörde. Efter knappt 2–3 minuter försvann varelserna plötsligt. De bara upplöstes, utan ljud eller andra reaktioner.

Några få sekunder efter deras ögonblickliga försvinnande började hans radio spela utan att han hade rört den.

Han hade inga svårigheter att starta bilen och köra hem. Visst var han tämligen chockad över detta andra möte men dock mindre ontutläad än vid det första.

Flying Saucer Review Nr 5/1974. Övers.:

SLAGRUTA
SVARTKONST ELLER VETENSKAP.

De förbjöd mig att begagna denna slagruta och hade mig att avvärja alla mellanhavande med djävulen under det de envist framhöll att jag fäster litet heligt vax vid båda ändarna och frambesvärjer den onde anden, då den spinner.

Gaspar Schott, tysk jesuit, 1659

Från det femtonde till det artonde århundradet upptäcktes många mineraltillgångar i Tyskland, Böhmen och Frankrike med hjälp av slagruta.

En vanligt förgrenad kvist, avskuren från ett växande träd, kom till liv i händerna på en människa, som förde den över marken. Plötsligt och kraftigt far den neråt och uppåt samt vrider sig över en vattenkälla eller en malmfyndighet. Men inte alla tycks äga kraften, som kom att bli så omtvistad, och somliga slagrutemän drevs i olycka på grund av sin förmåga. På 1600-talet fick baron de Beausolei all sin egendom konfiskerad och sattes i Bastiljen tillsammans med sin fru. De anklagades båda för häxeri. Med hjälp av slagruta hade de i Frankrike funnit mer än 150 fyndigheter av guld, silver, koppar, bly, zink, antimon, järn, svavel och antracitkol. Deras öde hindrades dock inte den berömde tyske kemisten Rudolf Glauber att under flera år studera fenomenet, vilket han beskrev i en bok om bergshantering, publicerad 1652.

Ett halvt århundrade senare skrev Abbé Vallemont en bok med titeln "Ockult fysik eller Avhandling om slagrutan". Samtidigt kom en bredsida från en viss fader Lebrun, betitlad, "Kritik av de vidskepliga, hemliga förhållanden som har förvållat folket och förvirrat vetenskapsmännen". Abbé Vallemont tänkte sig att magnetism och elektricitet orsakade kvistens skakningar, medan Fader Lebrun hade åsikten att det var djävulens verk. Sedan dess har fenomenets förklaring sträckt sig från universell magnetism och animal elektricitet till kroppars utstrålning. Den nya hypotesen har följt den andra.

1900-talsuppfattningar.

Nu för tiden diskuteras slagrutan vid internationella kongresser, och många vetenskapsmän försöker att klara ut mysteriet. 1916 offentliggjorde Nikolai Kashkarov, ingenjör och professor vid Teknologiska institutet i Tomsk, en avhandling. I den visar han att det är slagrutemannen själv som reagerar bättre än vilket som helst annat instrument på förändringar i luftens joniseringsgrad eller den atmosfäriska elektriciteten. Sådana förändringar, påstod han, ägde rum över de ställen där underjordiskt vatten eller mineralådror gick fram. Kashkarov kunde emellertid inte förklara vad det var som fick kvisten att peka ner. Ingångörerna Boris Tarejev och Yvegeni Simonov, som studerat slagrutors uppförande ovanför underjordiska elkablar och ansamlingar av underjordiskt vatten, kunde 1944 visa att medan alla nyss avskurna kvistar från valfritt, levande träd ägde den magiska förmågan, hade endast tre på hundra individer det rätta handlaget. I händerna på en individ, som äger detta rör den sig inte bara upp och ner utan faktiskt, ibland snurrar den runt, vilket händer vid passage av en nedgrävd elkabel eller underjordiskt vatten som strömmar mot ytan. De två forskarna kom fram till slutsatsen:

"Slagrutan är det enklast möjliga elektrofysiska instrumentet".

Kvisten är superkänslig och påverkas av en kraft som till storlek är en miljon gånger större än den som rör galvanometernålen. Ingen-ting påverkar dess "magiska" förmåga. Varken gånghastigheten eller spänningen i kabeln - inte heller avskärmning av operatören från elkabeln genom gummiskivor eller järnplåtar tycks spela någon roll, vilket också gäller för elkabelns blyisolering. Endast då vattnet flyter genom en gummislang nekar kvisten göra utslag.

De två männen trodde att slagrutan kunde komma till tekniskt bruk, såsom att lokalisera fel på elektriska kablar eller vattenledningar under marken. De fann också att det var något av magi med det hela. För det första måste kvisten vara färsk och tagen från ett växande träd. Inom två, tre dagar avtog känsligheten markant. En annan sak: om kvisten varit bruten och sedan växt vidare, i och med att den läkts, var den obrukbar.

EN MODERN MODELL

En leningradgeolog, Nikolai Sochevanov, rapporterade i april 1966 inför Moskvasektion för Bio-information om de studier som en större grupp av geologer, geofysiker och fysiologer samlat. De grundläggande experimenten försigick i norra Kirgizien och i transbaikalområdet. De upptäckte att malmförekomster hade större effekt än vatten på slagrutan. En flod fick den att snurra två gånger, en bäck en gång, en bly- och zinkförekomst i Arsa 18 gånger över en sträcka på 10 meter. Detta var ett undantag, för det var en mycket rik fyndighet. Experimentet visade att slagrutan utvisade malmådror med en tjocklek på endast 4-6 tum.

För att utreda varför slagrutan vrider sig runt istället för att endast gå upp och ned, tillverkade Sochevanov en metallslagruta i form av ett uppochnedvänt U. Och konstigt nog gav den lika bra resultat som en kvist. Denna moderniserade slagruta var gjord av ståltråd med en tjocklek av 3-4 mm och var ett slags utstuderad antenn. Sochevanov gav mig dessa detaljer: När färdhastigheten går upp till över 60 km/tim minskar antalet vridningar starkt i förhållande till den man erhåller över samma distans vid lägre hastighet. Detta betyder att jordens magnetfält inte har något med det hela att göra, för om så vore fallet, skulle antalet passerade magnetlinjer vara större per tidsenhet ju högre hastighet operatören hade.

Slagrutemannen for i en öppen lastbil och i en liten buss med metallkabin. Resultatet blev detsamma i båda fallen. Därför kunde det elektriska fältet utrangeras som förklaring. Ylle- och gummihandskar gjorde ingen skillnad, men det gjorde läderhandskar. Den "magiska" förmågan hos en slagruta försvann genast då man hade läderhandskar - ett annat mysterium. För att öka känsligheten på slagrutan försökte man göra den större samt förbinda 1,5 m tråd till operatörens handleder. Detta sänkte känsligheten tiofalt. Operatören fick ha en kraftig hästskomagnet fäst bakvid på sitt huvud. Då magneten fördes upp till hans huvud, konstaterade man att utslagen minskade i antal, men när magneten hölls på ett avstånd av c:a 8 tum, snurrade slagrutan plötsligt åt det andra hållet. Varför detta hände är inte klarlagt.

Tre slagrutemän testades, sedan de försatts i hypnotiskt tillstånd av leningradhypnotisören Alexi Zakharov. Han försökte suggera dem att spinnhastigheten skulle öka men lyckades inte med detta. Om något hände så var det att hastigheten tenderade att minska, möjligen beroende på att operatörens händer blev kraftlösa. När en operatör som ägde känsligheten för kraften, berörde händerna på en som höll slagrutan men som inte var känslig, kom vanligtvis slagrutan åter till liv igen. Ibland kunde en som var okänslig ta förmågan från en känslig genom att beröra dennes händer. Att försöka förstora effekten genom att två eller flera känsliga höll varandras händer, utföll utan verkan. Utslaget förblev vid det som kännetecknade den känsligaste.

Som avslutning berättade Sochevanov: "Vi vet ännu inte till vad nytta slagrutan kan komma inom det geofysiska området. Men vi har funnit att den ständigt börjar arbeta i närheten av geofysiska avvikelser, snarligt förändringar i jordens elektriska fält."

För att lösa mysteriet med slagrutan måste vi ännu leta efter många delsvar. Men en sak är redan helt klar, slagrutan är ett system bestående av en levande organism samt en levande kropp. Det är inget mystiskt med det. Det är helt enkelt bara ytterligare ett vetenskapligt problem.

Kanske står vi på tröskeln till återupptäckten av en av de äldsta undersökningsmetoderna, som på vetenskaplig grund, kan hjälpa oss att lösa problem, vilkas lösningar ligger utom räckhåll för de nuvarande mest effektiva metoderna, som geofysikerna använder.

Anna-Nita Nilsson/SAT

KÄLLA: Sökaren Nr 3-4 1969. Årg. 6.

STJÄRNA VEDERLÄGGER EINSTEIN

Den ofattbara kraften hos en söndersprängd stjärna på gränsen till yttre rymden kan komma att vederlägga naturlagarna rapporterade en grupp brittiska vetenskapsmän.

Forskarteamet som leds av dr J S Allen och Geoffrey Endean vid Oxford-universitetets fakultet för ingenjörsvetenskap, har dragit slutsatsen att de electro-magnetiska fälten i den virvlande crabnebulosan färdas med en hastighet av 588 500 km/per sek.

Vetenskapsmännens rapport som publicerats i sista numret av tidskriften The Nature förefaller vederlägga de beräkningar som gjorts av Albert Einstein. Einstein konstaterade 1905 att ingen partikel kan färdas med större hastighet än ljusets - 300 000 km/sek.

Crab-nebulosan ligger 5 000 ljusår från jorden. Distansen i kilometer är lika med antalet sekunder på 5 000 år multiplicerat med ljusets hastighet: $157,680,000,000 \times 300,000$.

De brittiska forskarna har studerat de ofattbart våldsamma processerna inne i nebulosan. I centrum ligger kärnan av en tidigare supernova, en stjärna som plötsligt exploderade. Själva kärnan är enligt forskarnas beräkningar bara 16 km i diameter men det utstrålar 100 ggr mer energi än vårt planetsystems sol. Den är så kompakt att en bit av en sockerbits storlek väger 100 miljoner ton. Stjärnan roterar 33 varv i sekunden. Rotationen har utlöst en fantastisk virvelström som sliter med sig allt inom 1 500 km avstånd. Innanför denna cirkel för sig alla electro-magnetiska fält med mindre hastighet än ljuset. Utanför är hastigheten större än ljusets. Stjärnans enorma magnetkraft förhindrar magnetfälten att försvinna i rymden.

Källa: Arbetet 70 10 26.

REGNVÄDER I RYMDEN NÄR PROTONER TRÄFFAR JORDEN.

Regn har länge betraktats som ett led i vattnets kretslopp på jorden, men en del av vattnet i atmosfärens övre skikt bildas med rymdkrafternas hjälp. När de kraftiga protonströmmarna från solen når jorden, kolliderar de med fria elektroner och bildar väteatomer. Dessa reagerar i sin tur med det atmosfäriska syrets atomer och blir "rymdvatten". Berättar nyhetsbyrån APN.

Källa: UFO-nytt 1/78

HIPPARCHOS (190-120 f.Kr) grekisk astronom från Nicaea. Anses vara antikens största astronom och grundare av den vetenskapliga astronomin. Uppgjorde en stjärnkatalog på över 1 000 stjärnor samt upptäckte precessionen, som också uppträder hos ett gyroskop. Jorden kan liknas vid en snurra. Om vi bara räknar med några år är jordaxelns riktning praktiskt taget konstant. Men under långa tidrymder måste vi ta hänsyn till att den alstrar en kon. Se fig 2. Konens höjd (precessionens axel AO) bildar rät vinkel med jordbanans plan, och konens halva toppvinkel är ungefär $23,5^\circ$, dvs, lika stor som vinkeln mellan ekliptikan och ekvatorn. Jordaxeln går runt konen ett varv på ungefär 26 000 år. En följd av precessionen är att vårdagjämningspunkten, som är den ena av skärningspunkterna mellan ekliptikan och himelsekvatorn - den andra är höstdagjämningspunkten - flyttar sig en ytterst liten vinkel varje år. Det var denna förflyttning som Hipparchos upptäckte.

PTOLEMAIOS, KLAUDIOS (90-160 e.Kr) från Alexandria. Han utarbetade Almagest, en stor astronomisk handbok, som gav en sammanfattning av den antika astronomin. P. utgav även en stjärnkatalog som innehåller orter och magnituder för 1 028 stjärnor.

KOPERNIKUS, NIKOLAUS (1473-1543) föddes i Thorn, död i Frauenburg. Har i sitt arbete De revolutionibus orbium coelestium (Om himlakropparnas rörelser, 1543) framlagt läran om jordens rotation och dess rörelse kring solen som centralkropp (det heliocentriska systemet), vilket inledde en ny epok i astronomin historia.

BRAHE, TYCHO (1546-1601) dansk adelsman och astronom. Uppförde observatorierna Uranienborg och Stjärneborg på ön Ven i Öresund och utförde där omfattande observationer av tidigare ouppnådd precision. Hans omfattande Marsobservationer bearbetades av lärjungen J. Kepler och ledde till upptäckten av de Keplerska lagarna för planetrörelsen.

För en ny världsbild talade t.ex förekomsten av exploderande stjärnor, novor. Brahe hade själv sett en sådan "ny" stjärna i Cassiopeja år 1572 - den kallas också Tycho Brahes stjärna. Den var under lång tid så ljusstark att den syntes mitt på dagen, och det påstås att strålarna från denna supernova var orsaken till att Brahe definitivt ägnade sig åt astronomi.

GALILEI, GALILEO (1564-1642) italiensk fysiker och astronom. Konstruerade en kikare (1609) med vars hjälp han gjorde många viktiga upptäckter, månbergen, stjärnhopar, de fyra ljusstarkaste jupiter-månarna, Venus' faser m.m. Galilei ivrade för spridning av Kopernikus' åsikter men ådrog sig påvens onåd, anklagades för kätteri och måste 1633 avsvärja sin uppfattning om jordens rörelse. Enligt traditionen skall han ha tillagt; "e pur si muove" (och dock rör hon sig).

+ FROBRICIUS, DAVID (1564-1617) ostfrisisk präst och astronom. Han upptäckte den 3 aug 1596 ljusväxlingarna hos stjärnan Mira (o Ceti). Han observerade även 1607 års komet, stjärnan Nova Ophiuchi samt solfläckarna.

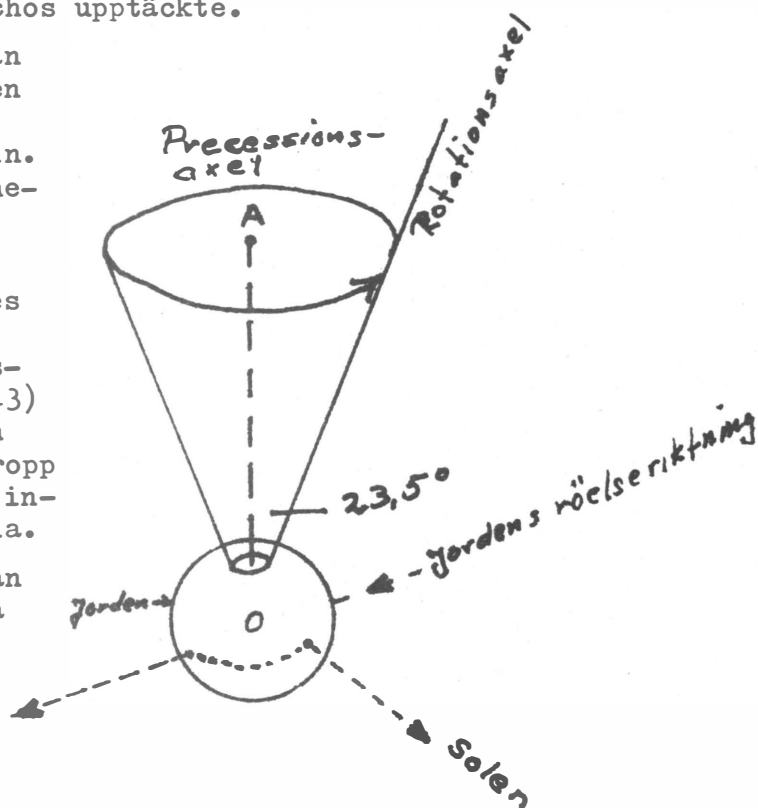

Fig. 2. Jordaxeln rör sig kring linjen OA på samma sätt som rotationsaxeln på en snurra rör sig kring lodlinjen. Jordaxeln beskriver en kon på ungefär 26 000 år.

KEPLER, JOHANNES (1571-1630) tysk astronom och lärjunge till Tycho Brahe. På grundval av Tycho Brahes noggranna observationsserier på Ven av planeten Mars härledde Kepler sina tre breömda lagar för planetrörelsen. Han har även gjort viktiga insatser inom optiken.

SPOLE, ANDERS (1630-1699) svensk astronom. Var först professor i Lund (1668) där han inrättade ett observatorium, troligen Sveriges första. 1679 kallades han till astronomie professor i Uppsala. Han var en uppskattad föreläsare och utgav en lärobok i astronomi. Han var även en flitig almanacksutgivare.

NEWTON, ISAAC (1642-1727) engelsk fysiker och astronom, en av alla tiders största vetenskapsmän. Hans förnämsta upptäckt är den allmänna gravitationslagen, framlagd i arbetet Philosophiae naturalis principia mathematica (Principia, 1687). Newton har även gjort omfattande optiska undersökningar och han konstruerade det efter honom benämnda spegelteleskopet (1671).

RÖMER, OLE (1644-1710) dansk astronom, berömd för sin beräkning av ljusets hastighet på grundval av observationer av jupitermånarna. Han uppfann även meridian-cirkeln.

HALLEY, EDMUND (1652-1742) engelsk astronom, föreståndare för Greenwich-observatoriet. Halley vars forskningar var epokgörande, fann vid beräkningar av 24 kometers banor att åtminstone en av dem, den s.k. Halleys komet, måste vara periodiskt återkommande med en omloppstid av 76 år. Han upptäckte även stjärnornas egenrörelse.

VASSENIUS, BIRGER (1693-1762) svensk astronom, lektor i matematik i Göteborg. Han var den förste som beskrev protuberanserna, vilka han observerade vid en total solförmörkelse 1733.

BRADLEY, JAMES (1693-1762) engelsk astronom. Framstående observatör. Upptäckte bl.a. ljusets aberration=(en skenbar förändring av en stjärnas läge på himmelssfären beroende på att ljuset har ändlig hastighet)

KLINGENSTIERNA, SAMUEL (1698-1765) fysiker och matematiker, professor i Uppsala, mest känd för att han påvisade möjligheten att åstadkomma akromatiska linser. Han uppträdde även som astronomisk författare och utarbetade en metod för beräkning av solförmörkelser.

CELSIUS, ANDERS (1701-1744) astronom, professor i Uppsala 1730. Han uppförde ett observatorium i Uppsala. Som fysiker införde han den hundragradiga temperaturskalan, dock med vattnets kokpunkt som nollpunkt. Celsius deltog i den franska gradmätningsexpeditionen till Tornedalen 1736-37 för bestämning av jordens avplattning. Han var den förste som med fotometriska metoder sökte bestämma stjärnmagnituder.

WARGENTIN, PEHR WILHELM (1717-1783) astronom och statistiker. Han var en föregångsman på befolkningsstatistikens område och spelade en ledande roll vid skapandet av Kommissionen över tabellverket 1756, världens äldsta statistiska ämbetsverk.

Under Wargentin's tid uppfördes Stockholms observatorium (invigt 1753) och han organiserade ett omfattande internationellt samarbete för bestämning av solparallaxen ur observationer av bl.a. Venuspassagen 1761. Hans förnämsta arbete torde dock vara de teoretiska undersökningarna av Jupitermånarnas rörelser.

MESSIER, CHARLES (1730-1817) fransk astronom, särskilt känd för den av honom 1781 utgivna katalogen över stjärnhopar och nebulosor, dessa betecknas alltså med nummer som de har i denna katalog, (t.ex. Orion-nebulosan M 42) Katalogen innehåller 103 objekt.

LAGRANGE, JOSEPH LOUIS (1736-1813) greve, italiensk-fransk matematiker. Han har lämnat viktiga bidrag till matematiken (bl.a. till differentialkalkylen), mekaniken och astronomin.

HÖSTENS PROGRAM
FÖR
SALA AMATÖRFÖRENING FÖR TVÄRVETENSKAP

- 21/8.....Höststart. Vanligt möte samt premiärvissning av
SAT:s stillbildsfilm FORNTIDA GÅTOR.
- 4/9.....Ute-kväll (dåligt väder, möte i föreningslokalen)
- 18/9.....Föredragsafton. C.A. Mattsson från Nyköping kommer
och visar bilder och berättar om sina resor i Indien
och Sydamerika. Där han bl.a. tar upp Dänikens teorier.
- 2/10.....Besök av Väster-Bergslagens UFO-förening.
- 16/10.....Ute-kväll (dåligt väder, möte i föreningslokalen)
- 30/10.....Planeringsträff för utvidgat samarbete mellan olika
UFO-föreningar. Deltagare från Sala, Köping, Enköping
och Västerås.
- 13/11.....Föredragsafton. Jan Fjällander berättar om Kirlianfoto-
grafering, Backstereffekt, parapsykologi m.m.
- 27/11.....Föredragsafton. Mediet Isse Lönnhammar kommer och håller
en seans och berättar om spiritism.
- 11/12.....Tema-kväll. Ämne bestäms senare.

Utöver detta program har önskemål framkommit om museiresor till
Stockholm. Vi kommer att ta upp dessa önskemål på ett ordinarie möte
för behandling.

Håkan

Ni som önskar medverka vid något av våra möten är hjärtligt välkomna.
Men för att vi ska kunna bereda plats bör vi ha reda på detta ett tag i
förväg. Ring 12182 och tala om att ni kommer, ca. en vecka före det aktu-
ella mötet.